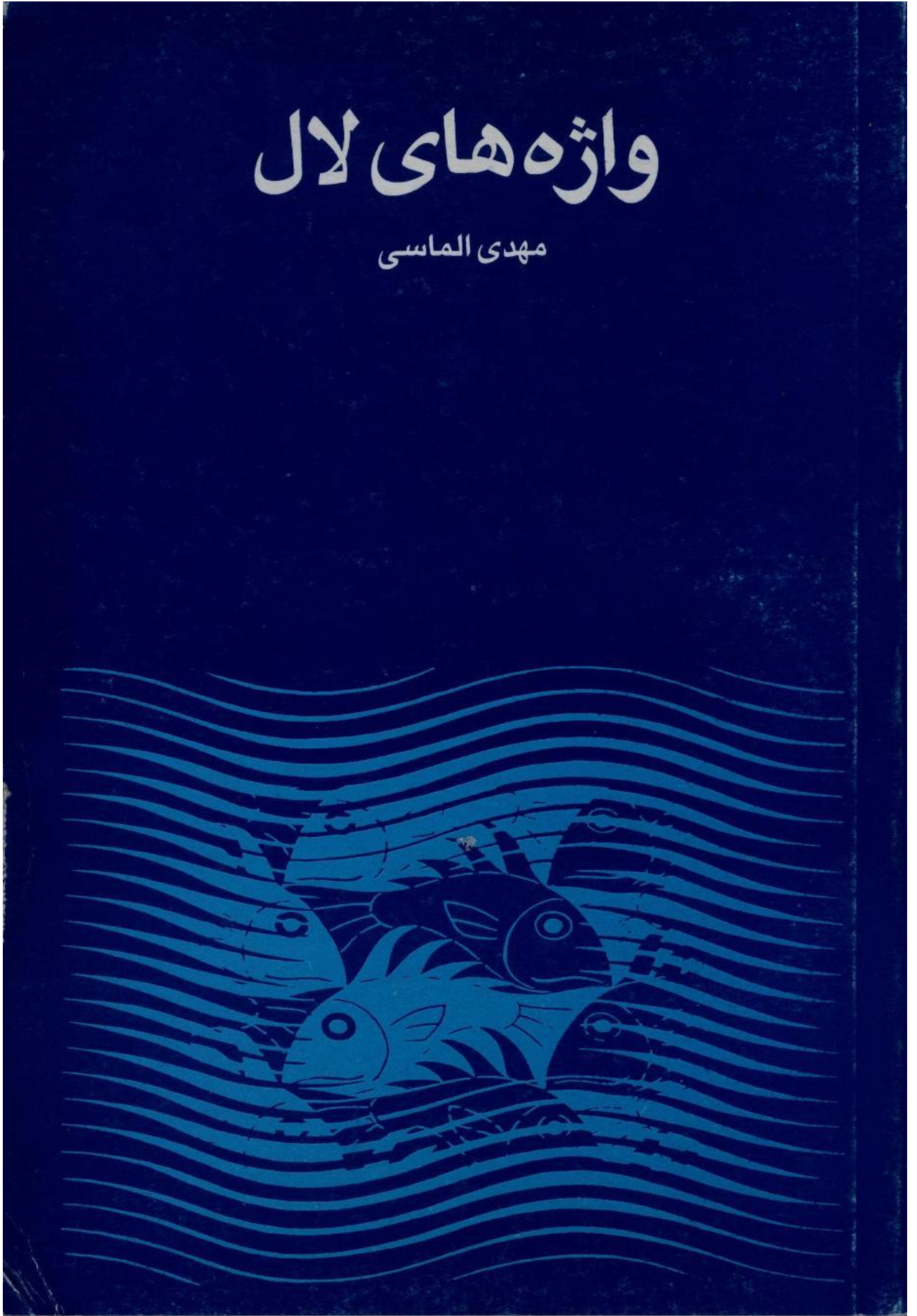
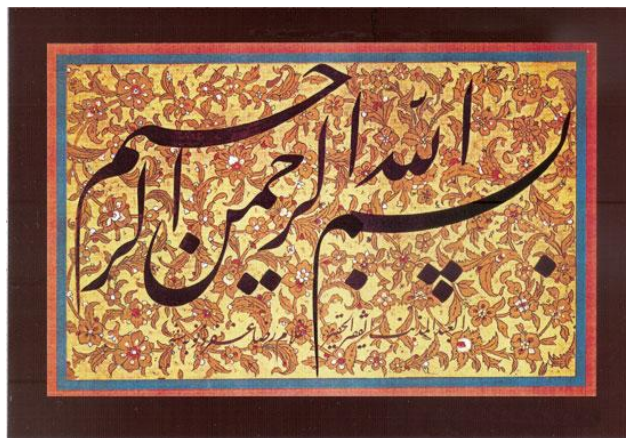

واژه‌های لال

مهدی الماسی

واژه های لال

مهدی الماسی

۱۳۷۷

الماسی، مهدی، ۱۳۵۰ -
 وازدهای لال / سروده مهدی الماسی - تهران: توکا، ۱۳۷۷
 ۷۹ ص.
 ISBN 964-6645-05-4
 ۲۵۰۰ ریال
 فهرستویسی بر اساس اطلاعات لیا (فهرستویسی پیش از انتشار)
 ۱. شعر فارسی - قرن ۱۲. القه عنوان
 ۲ و ۱۶۵ / PIR ۷۹۵۳ / ۸۵۱ / ۶۲
 ۱۳۷۷ و ۱۳۷۵ الف
 کتابخانه ملی ایران
 ۱۳۸۳ - ۷۷ م

نشر توکا

واژه‌های لال

مهدی الماسی

طرح روی جلد: بر اساس یکی از آثار Maurits Escher

تیراژ: ۲۰۰۰ نسخه

نوبت چاپ: چاپ اول زمستان ۱۳۷۷

لیتوگرافی: نقش

چاپخانه: منصور

تلفن مرکز پخش: ۶۲۱۰۷۲۱

شماره: ۴ - ۰۵ - ۶۶۲۵ - ۹۶۲

کلیه حقوق برای نویسنده محفوظ است.

قیمت: ۲۵۰ تومان

۵ ..... بر مزار شهیدان

۸ ..... خزان هجدهم

۱۲ ..... هبل در کعبه

۱۶ ..... من بودم و درخت

۱۷ ..... حالی

۱۸ ..... با من بگو چگونه بگویم

۲۲ ..... تابوت کوتاه تو را

۲۴ ..... شبهایی از هزار و یکشب

۲۹ ..... عجیب

۳۱ ..... صدای تو

۳۳ ..... چار پرده

۳۵ ..... وذالتون

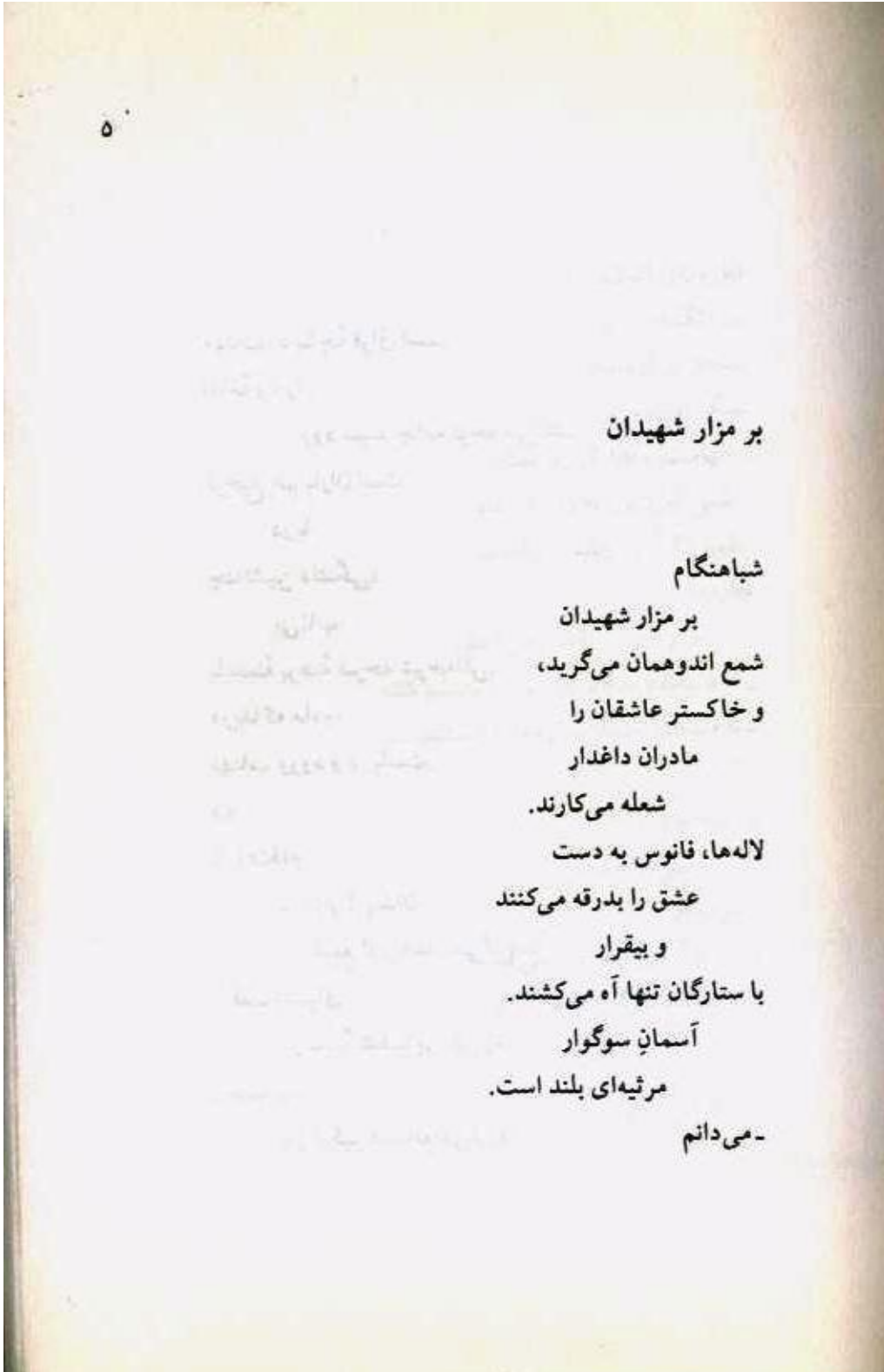
۳۷ ..... هوا گرگی است

۴۰ ..... به شهر نور

۴۳ ..... پنجره ها

۴۵ ..... هویت

- ۴۶ ..... - پری -
- ۴۷ ..... - لاله‌ات لالِ باغ آئینت -
- ۴۹ ..... - ز مهرت مرا شعله‌ور کن شبی -
- ۵۰ ..... - سایه‌ها را شست باران هماهنگی -
- ۵۱ ..... - پلنگ آذرخشی است جان و تنم -
- ۵۲ ..... - تو را مثل یک قصه باید شنید -
- ۵۴ ..... - ای مثل رویاها مرا با خویش برده -
- ۵۵ ..... - اگر چه از تو دووم هزار سال نوری -
- ۵۶ ..... - همیشه شیوه دلبرگزینی‌ات زیباست -
- ۵۸ ..... - چون رد پا بر جاده تقدیر بودیم -
- ۵۹ ..... - اشک من رهگذر جوی تو بود -
- ۶۱ ..... - ویران مکن مرا و عمارت مکن مرا -
- ۶۲ ..... - بر گردنم زنجیر آتش را نیفکندی -
- ۶۳ ..... - آفتاب از باغ ماهت می توان چیدن -
- ۶۴ ..... - من که هر دم آذرخشانی میان سینه دارم -
- ۶۶ ..... - قصه زنجیرها مان قصه گیسوی لیلا نیست -
- ۶۷ ..... - می‌زند شتک به روی تیغ آفتاب -
- ۶۸ ..... - تا پا نهاد سایه سبزت بر آفتاب -
- ۷۰ ..... - او اتفاق عجیبی است در من -

مهتاب، دیباچه فراق است.

ادامه راه را

رود سپید جامه نوحه می کند.

ترجیع غم یاران است

دریا

چله نشین دلتنگی،

بی تاب

با سینه برهنه شرحه شرحه اش.

دریغاکه مادر،

مهتاب ورود و دریاست.

□

شباهنگام

بر مزار شهیدان

شمع اندوهمان می گیرد،

و قلب اشتیاق

در سینه شکیبایی می تپد.

رخسارت

در آبگیر دستانم می لرزد.

قطره‌های اشکم را

سر انگشتان پدر

سُبْحه می‌گردانند.

سنگ تاریک تو،

سالهاست سجادهٔ پدر است.

- کسی گویا نور تلاوت می‌کند

تطهیر تاریکی چقدر زیباست.

قطره‌ها

در خویش غسل می‌کنند،

- تا صبحدم سنگ مزارت را شستشو کنند.

- تا صبحدم سنگ مزارتان را شستشو کنند.

□

برمی‌خیزم

تهی از خویش

- شرمسار

از دریچهٔ خورشید خم می‌شوم *

تا با تمام ستارگان عالم بگریم.

* از مهنایی خم می‌شوم... (۱- بامداد)

خزان هجدهم

هفته بهار عمرم را

به خزان هجدهم می سپارم

وقتی که رویای رنگین درختان مسیر

به میاهوی باد

پریشان می شود.

بر غفلت هر باغ

تاراجگر

با خنده‌ای وقیح بر لب

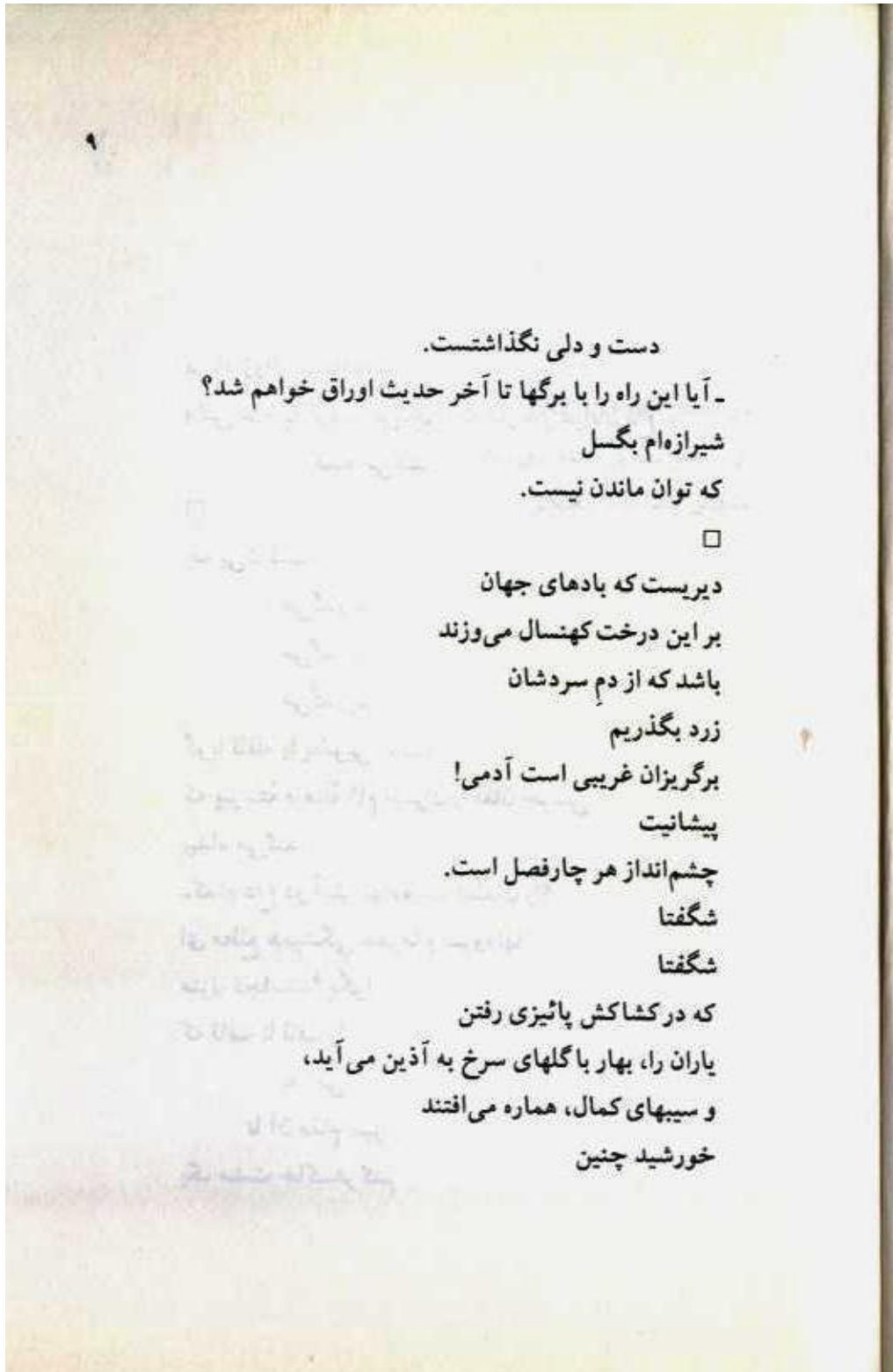
و دستاری

چل تیکه در دست

سرمست می رقصد.

آشفتگان زمین را

نفسهای سرد زمان دیگر

بر بام زوال ایستاده‌ست،
 وقتی غروب غربت غریبان را به غار غار غرابان باغ
 قصه می‌کند.

□

چه بی‌شکيب

می‌گذریم

می‌گذریم

می‌گذریم

گویا قافله را یعقوبی است،

که پیوسته فاصله گام اشتران را فغان جرسی
 پیداد می‌کند.

- کدام داغ در آتش نهاده‌ست نعلمان را؟

ای مطلع همیشگی سفرها و سرودنها

منزل کجاست؟ بگو!

که قاف تا قاف را

به آهی

تا آن مقام سبز

یک مشت خاکستر کنم

هبل در کعبه

نه عطش اسماعیلی
 نه زمزم راستی
 تالو سراب آرزوهای معلق
 سرگردان صحرای طلبی
 کجائی؟ کیستی؟
 نه، نه، تو دیگر تو نیستی.
 صفایی در نفسهایت نیست
 ورنه ابرهای مهاجر به هروله
 در وزش گامهایت مفرش بی خویشی را
 می گسترده تا مروه
 بیهوده سعی می کنی بیهوده.
 بار امانت افکندی در شوره زار کسالت
 و باقی ماند

نعشی سنگین در مرداب حسرت

- ته جرعه‌ای که زمیتش سر می‌کشد.

رویای بیداری خوابت را فرسود

خوابگردی بستر بیداریت بود

□

آه اگر ابراهیم می‌دانست

تیر بر شانه‌های تو می‌نهاد

- گواهی امین بر عدالت قاضیان

و خرقهٔ آتش را، به گلها می‌بخشید

که در این سرمای برهنه

شورگداختن حیای عشق است

از نگاه بتان.

□

نه ایستاده، نه افتاده، شکسته

میان لحن ملامتگر امواج

شرم مرا

پیشانی دریا نمی‌تابد.

و آفتاب

سر می نهد به بالین پولک ستاره‌ای شب
 و آرام آرام می‌گرید
 و آرام می‌گرید
 و ابر می‌شکند
 از طنین غرش ببری
 که بر غرور مجروحم، پنجه می‌کشد.

□

نشناختمت همسفر
 اگر چه هم کجاوه بودیم
 همراه من
 کدام راه ترا می‌برد
 که در تیه همیشه خویش وامانده‌ای.

حالیا بنگر
 چگونه عمر تو را درمی‌نوردد
 دور می‌شوی، کوتاه می‌شوی، کوتاه
 و سایه تاریک درازتر از پیش
 گیرد تو می‌گردد.
 ای سیراب سراب

تشنگی را دریاب

تا فوران آینه

به شکوه پایی که سر بر خاک می‌کوبد.

□

چشمه کن کاسه‌ها را تا تنیم

و از مسیل لحظات، سنگریزه جمع کن

آنسوی چشمانت بطحاست

کعبه‌ای در توست

هبل صاحب آن است.

۶۸/۱/۲۹

من بودم و درخت...

من بودم و درخت

من بودم و درخت و سایه ما روی آب بود.

من بودم و درخت و سایه و آسمان ما

عکس درخت و سایه و آسمان ما

توی آب بود.

در وهم لاجورد و سایه ضرب سکه خورشید

بازار گرم درخشش را

بی تاب کرده بود

حیرت،

صراف کوچک ما را، آب کرده بود.

سمت رسیدن گذشتن بود

جویاره در راه رفتن بود

۶۸/۱۲/۲

حالی...

شمع ابد سوز خود را، من قطره قطره چکیدم
 خاکستر ظلمتم را، پیراهن شعله کردم
 - پروانه‌های پریشان آیا به عشق محکومند؟
 بر ساز خاموشی من انگشتهایت وزیدند
 آه ای نوای مخالف، سوز و گدازم در آمد
 - چون نغمه‌های فراموش در چنگت آیا اسیرم؟

در فرصت تنگ لبهایت
 آمم بکش تا نمیرم
 زلف شبانه را رهاگردان

حالی،
 هلال غرق شگیرم

❖ در این شعر از وزن عروضی به صورت آزاد بهره گرفته شده است.

با من بگو چگونه بگویم

در سایه مجنون
 بید در حیات
 افتاده واژگون
 چون واژه گناه
 مردی که راه آسمانش
 در لابلای بالهای جبرئیل پنهان است.
 مردی که پلکان بام خود است.
 حالی نگاه کن چگونه
 در حسرتی شگفت
 یک کاسه اندوه
 سر می کشد به شادی سرنوشت.
 سنگ آینه‌ای که داغ شکست
 موج می زند روی پیشانی‌ش.

□

در روبروی جهان ایستاده‌ام

با حالتی یتیم

و زمان از دست رفته را

در بوزه می‌کنم.

اینجا کرامت

بیداد می‌کند

اینجا

بر شانه‌های شکسته می‌بخشد،

پائیز جبهه رنگین خویش را

من برگ برگ

در خاطرات باد

فراموش می‌شوم آیا؟

طرفه بهانه‌ایست

سرتاسر حیات.

□

پیچیده‌ای صدای مرا در خز نفس‌هایت

در خز نفس‌هایت

وقتی که بقچه خاموشی
چون غنچه های باغ تو باز می شود

آه از دمی که باد

یاد تو را ربود

از شعله های باغ

وز لحظه های روشن ما حتی

خاکستری نماند.

با من بگو چگونه بگویم

یلدای گیسوان تو در زمهریر مهر

کولاک شعله هاست

و این قالب یخین

بی مهر تو آب می شود با ستاره ها.

با من بگو چگونه بگویم

وقتی لبان لبالب از لاله ات

در حوض کوچک اشکم

فرو غلتید

زنجیره های درد

دایره

دایره

جان بیکرانم را

نوازش کرد.

۶۸/۹

توت بختی و دره
بالتا بختی و دره
بالتا بختی و دره

توت بختی و دره
بالتا بختی و دره
بالتا بختی و دره
بالتا بختی و دره
بالتا بختی و دره
بالتا بختی و دره

بالتا بختی و دره
بالتا بختی و دره

تابوت کوتاه تو را...

ما آمدیم تن‌های تنها
دریا به روی شانه‌ها مان
تابوت کوتاه تو را باید سرودن.

ما گریه می‌کردیم و آتش روی می‌شست
ما نوحه می‌کردیم و طوفان سینه می‌زد
با صوقیان ابر تا خورشید
شوریده شوریده
امشب سماع دیگری باید بیارم
امشب سماع دیگری باید بیارم

وقتی که یک زورق
اندوه دریا‌های عالم را

شبهایی از هزار و یکشب

گامهاشان ظلمت شب را ورق می زد
 سنگفرش سرنگونی را نمی دیدند
 بهت چشمان هزاران موج با من بود
 بی خیال اما قدمها می تراویدند

عده ای از جاده های خویش می رفتند
 اغلبی هم راه تقدیر عبث بودند.

□

در نگاه جاشوان خسته فانوس بلند ساحل اندوه سو می زد.
 کشتی در بادها
 با دکلهای شکسته
 چون تکان دست سرد آدمی مفروق
 که وداع آخرینش با تمام هست باشد بود

در تلاطم زاده می شد راه
 ناگهان فردا طنین تازه ای بر طبل دنیا ریشه می انداخت
 از قدم سندباد بحری این قصه کوتاه.

□

به سراغ هفت خم خسروی رفتند
 دیرگاهی قلبشان را زیر و رو کردند
 کاوش دهلیزها سودی نداشت
 از سر امید دریا در سیو کردند

بادبان سینه ها افراخته، پرباد
 از گذشتن هفت دریا تا رسیدن بود
 هفت گنبد را رصد کردن به زیج عشق
 عاقبت آنسوی طالع را ندیدن بود

□

از نسیمی جادوی آهسته می لرزید
 بر دریچه پرده رویا قلمکاری
 دیو وحشت در پریزادی نهان می شد

دود ویرانی بنا می کرد دیواری
 باد مانند سگی در باغ می لایید
 سایه های یخ زده در امتداد ذاتهاشان آب می گشتند
 هر ستاره یک اشارت
 هر نشانه یک عبارت بود
 بر خطوط سرنوشتی که نمی شد دید
 آن زمانی که رقم می زد فلک طومار شب را در کنار نقطه خورشید.

□

لحظه ها را دوک ریس پیر
 همچنان آرام می رسد
 ریسه با فان زمان بازارشان گرم است
 - غرفه امروز را در حجره دیروز بیع و شری کردند
 - های بشتابید، بشتابید
 - کیمیایی تازه آوردند
 - از کجائی و چه داری بار
 ای غریب کاروان سالار
 - سرزمینم مشرق دلهاست
 تاجر عشقم

کتابخانه امید ایران

www.irebooks.com

- قیمتش؟

- خالص دینار دین و درهم دنیا است.

□

ای علاءالدین که زیباتر سرود هستی ات آواز خاموشی است

شیشه عمر تو از سنگ فراموشی است

از طلسمی که تویی

هان! چراغ جادویت را باش.

پیر تزویرست

اولین دزدی که با نام تو می دزدد.

این قمار کهنه شرح تازه ای دارد:

او تمام خویش را باخت

و فقط تنهائیش را برد

جاودان شمعی درون سینه اش افروخت

و بسوی آتش خود مُرد.

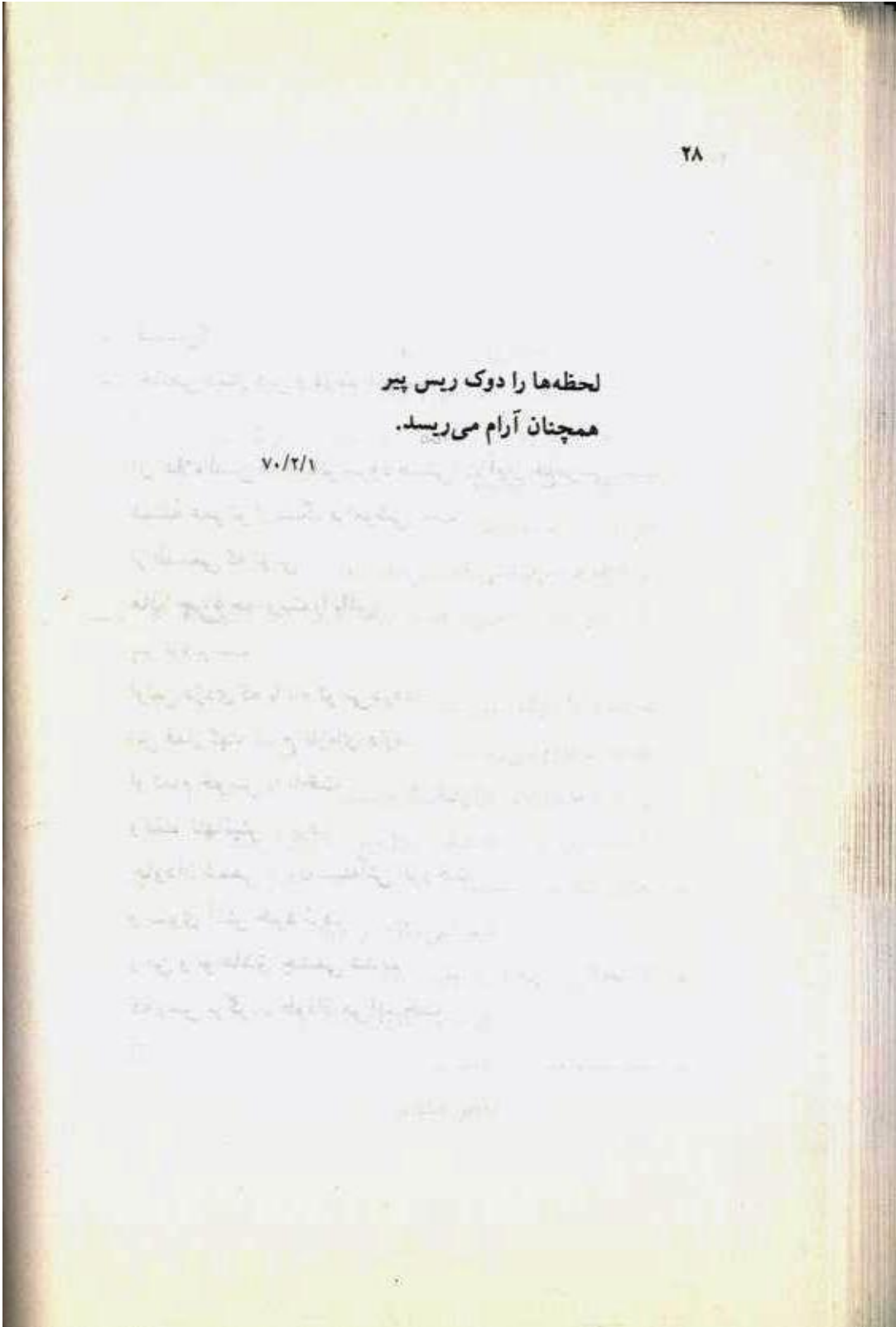
و من و تو عاشق چشمی شدیم

که رسن بر گردن طوفان می انداخت

□

لحظه‌ها را دوک ریس پیر
همچنان آرام می‌ریسد.

۷۰/۲/۶

کتابخانه امید ایران

www.irebooks.com

عجیب

حالتی شکفته دارم از بهانه‌های دوردست
حالتی که پُر ز سوسن و شقایق است
ای پرندگان دوردست، آسمان به کامتان
یاد ما رفیق راهتان.

□

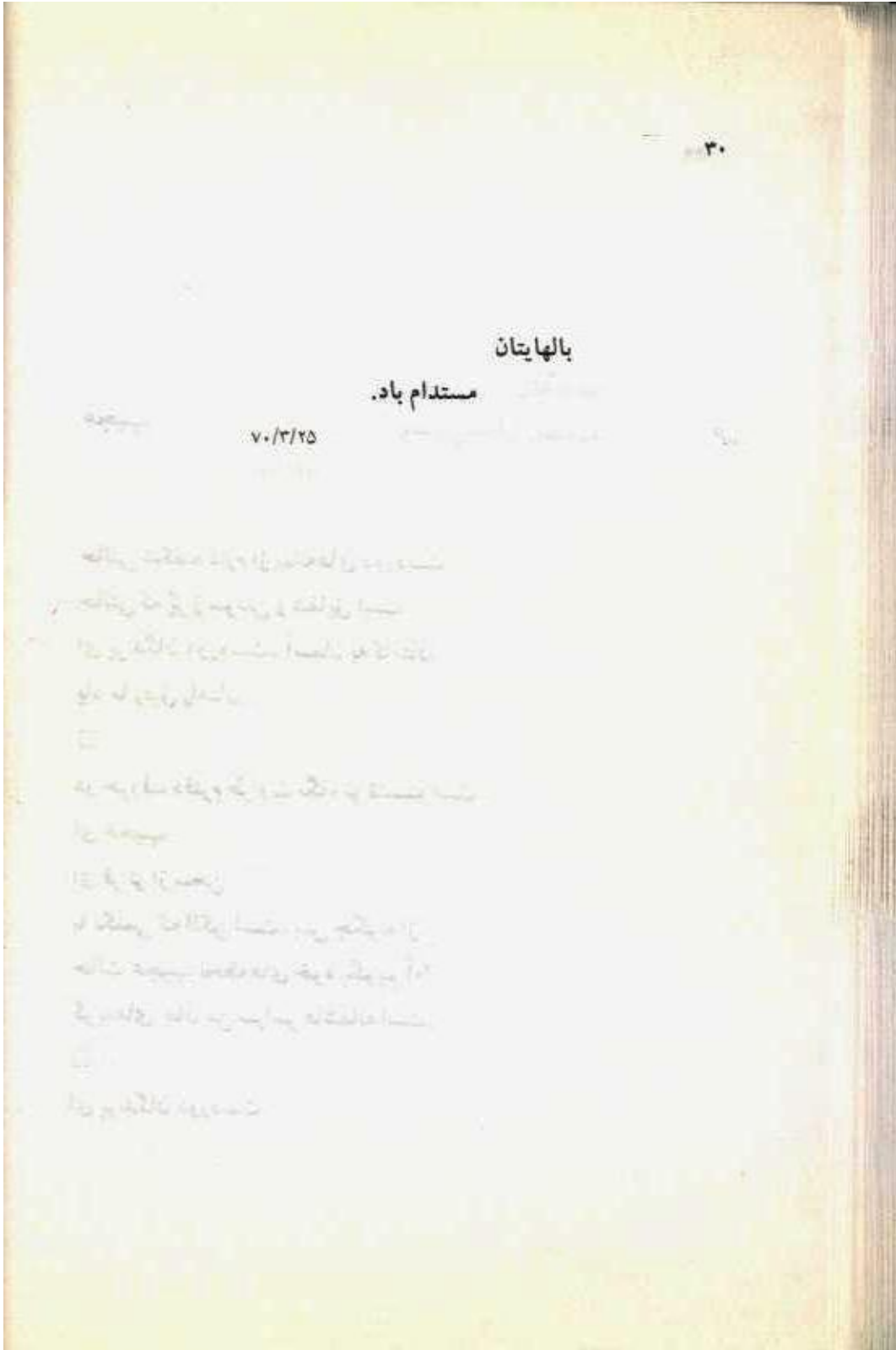
در حروف دفترم طراوت نگاه تو نشسته است
ای عجیب

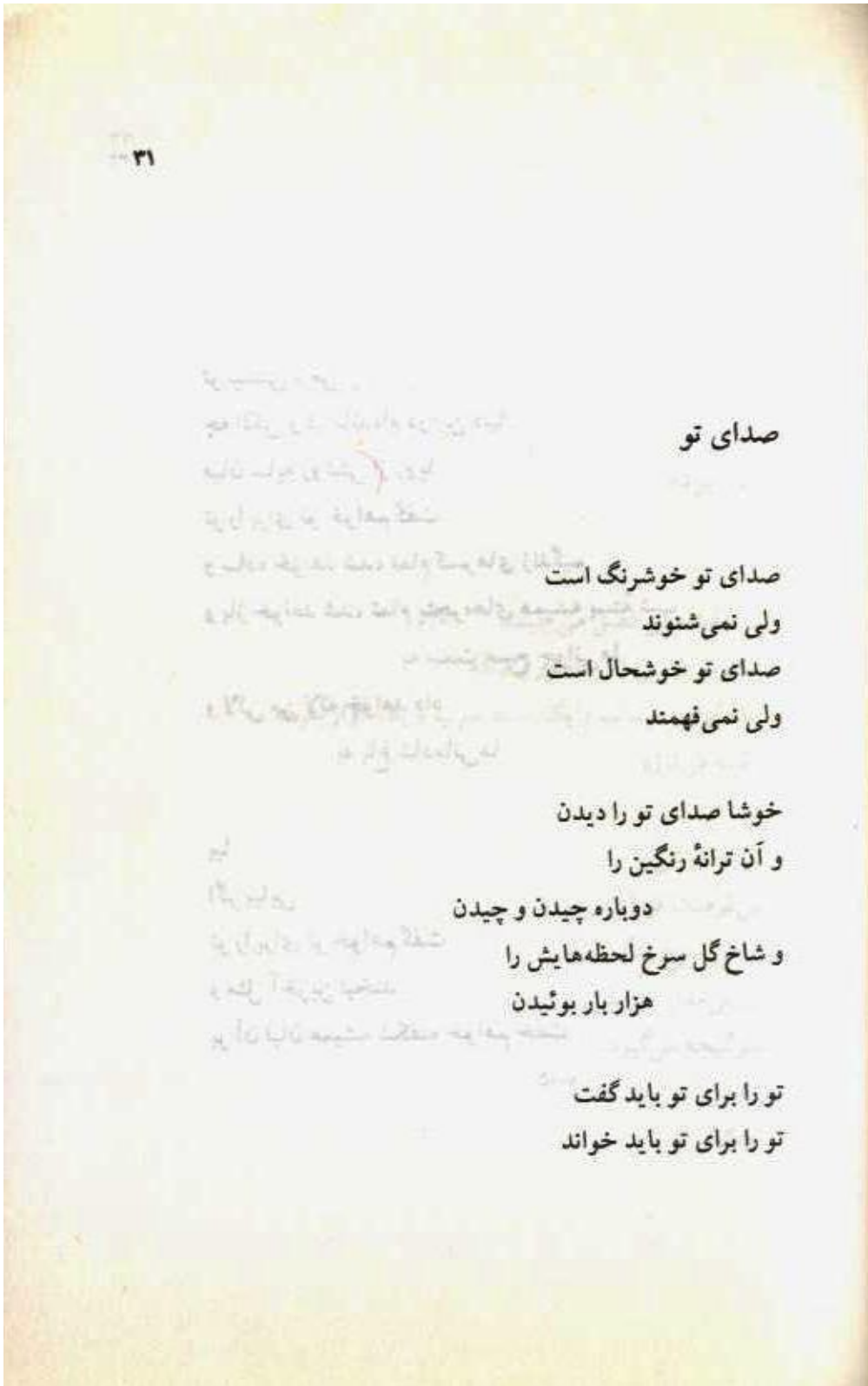
ای فراتر از سخن

با تکلمی که الکن است، پس چگونه از
حالت عجیب لحظه‌های خود بگویم آه!
گریه‌های جان من سراسر عاشقانه است.

□

ای پرندگان دوردست

صدای تو

صدای تو خوشترنگ است
 ولی نمی شنوند
 صدای تو خوشحال است
 ولی نمی فهمند
 خوشا صدای تو را دیدن
 و آن ترانه رنگین را
 دوباره چیدن و چیدن
 و شاخ گل سرخ لحظه هایش را
 هزار بار بوئیدن
 تو را برای تو باید گفت
 تو را برای تو باید خواند

تو نیستی و من

چه الکن و کر مانده‌ام در این دنیا

میان سایه روشنی از رویا

تو را برای تو خواهم گفت

و ساده خواهد شد، تمام کسرهای زندگیم

و باز خواهد شد، تمام پنجره‌های همیشه بسته شب

به سمت صبح جوانی‌ها

و لالی من لاله خواهد داد

به باغ شادمانی‌ها

بیا

اگر بیایی

تو را برای تو خواهم گفت

و مثل آخرین لبخند

بر آن لبان همیشه شکفته خواهم خفت

۷۰/۵

به داوود غفارزادگان

چار پرده

در هفت سین فصل می چینند

سالوس و سرما و ساطور و سکه

یک گوش سیماب و یک سینه سرب و یک آواز سرمه

آئینه می لرزد

□

نوزاد روشن

بی فرصت فریاد می میرد

ماهی سرخ تنگ

در بی مدار خویش

سرگیجه می گیرد

□

اینک

تک سرفه تاریک فانوس
در خنده خون لکه‌ها بر سفره سرما
هاشور زرد سبزه‌ها بر رقص سرخ ماهی عطشان

□

وقتی ستاره بی تفاوت شانه‌اش را می‌تکاند
ماه زبان بسته، مثل زبانی بریده‌ست
نام شهیدان را می‌می‌مبهم
می‌خواهد از خاطر خاکی خسته بدزدد

آیا

یادآوری دیگر....؟

□

در هفت سین فصل می‌چینند
سالوس و سرما و ساطور و سکه....

شکوه

- همسفر قرعه به نام توست، امانه...
 - ای گرامی میهمان قرعه...، ولی هرگز...
 - ای رفیقِ راه نامِ توست، امانا...
 - بس کنید ای بحرِیان مهرپوش آسمان سالار
 شرمسار از زندگیتان باد، دریا، باد
 بادبان هاتان غرور آگین باد هر چه بادا باد
 خوب می دانم ندارد اختر سرخ رسالت طالعی در عاقبت آباد
 آری دریا، آری دریا
 تا بکام خشم لیریز تو باشم
 باز کن آغوشِ هول انگیز...

۷۴/۱/۲۷ همدان

هواگرگی ست

- بیابان، باد

زمین با آسمان قهرست

از این طوفان کجاره می توان بردن

از این بوران

از این بوران کجا را می توان دیدن

از این طوفان

کجا؟ کو؟ راه ما سوی کدامین آرمان شهرست؟

- سگ سرما گرفته پاچه پامان

به هم زنجیری تقدیر، هاها همچو مستی وهم

آویزان آویزان

به گرد خویش می چرخیم و می چرخیم

و باد این قرطبان هار

چه بی شرمانه می دزدد صداها مان
کفن رقصان غوغایی ست.

- شب است و شب

شب است و باد بیدادی که می کوفد میان استخوان‌ها مان
و سوزی نه که موری رخنه می خواهد به دلها
و دائم می جود آرامش ما را
نه دست آویز ماهی نو که تا در آن بیاندازیم

کمند آرزویی دور

نه بختِ سعد گلمیخی ستاره تا بیاویزیمش از آن
لرز لرزان طناب نور

- آهای، آی، آن طرف آن سو

- چه می گویی صدایت پاره پاره ست

- در آنجا آی آنجا آتشی هست

- و شاید گوش شیطان کر، بر این آوارِ قیرین

چراغ سرکشی هست

یکی غریب:

«چراغی آه آری چراغی

مبادا این امید زندگانی، در این طوفان کفر آئین بمیرد.»

یکی نالید:

«و باید در حباب شیشه‌ای آرزوها جان بگیرد.»

همان سویی که مثل یاد دوری بود برقی زد
و در اعماق ما غم‌خنده زندانی از خود فراموشی طنین افکند
و لرزیدیم بندابند.

یکی زوزه کشان خندید:

«زمین با آسمان قهرست

کجا؟ کونور؟ این برق چشم گرگهای بیابان است.»

یکی نالید:

«میان قصه‌ها گم شد خورآباد.»

یکی با مشت‌های گره کرده همه فریاد شد فریاد:

«هواگرگی ست اینجا، آهای آی

شب است و شب فقط، باد است و باد و باد و باد...»

۷۵/۵/۹

به شهر نور...

کنار هم ولی بیگانه با هم
 نمود غصه‌ها، از روزن دود
 به نارنجی که در خط افق لبخند می‌زد خیره بودیم

□

صدایی مطمئن در ساکت غمگین ما بیچید:
 اگر سودای شهر روشنی دارید
 قدم در راه بگذارید.

طنین این صدا لرزاند
 شبان روزی سکوتِ خلوتِ ما را
 چه باید کرد؟ باید رفت و از تن کند این ژندهٔ رخوت
 و یا ماند و میانِ پیلۀ خود خوابهای رنگی پروانگی دید؟
 چه باید کرد؟ باید چارق غیرت به پا کرد

و یا در خانقاه ابری عزلت کپک زد؟
 میانِ ماندن و رفتن جماعت تاب می خوردند.
 صدای مطمئن این بار بر تاریکی تردید ما تابید:
 دلیل راه ما خورشید خواهد بود.

و ما احساس کردیم
 که در زندان سینه قلبهامان دف زدند از یاد خورشید
 و خونِ محتضر آتش شد و در کوچه رگهایمان رقصید.

صدا بار دگر شمع امیدی بر مزار مرده دلهايمان افروخت:
 فقط بر جاده خورشید باید رفت
 فقط بر دیده او دیده باید دوخت.

همه برخاستیم با عزمی از آهن،
 دلی بیژن
 دوباره مثل خوابِ نور، پژواکِ صدا را
 از اعماق مفاکِ خود شنیدیم:
 فقط بر جاده خورشید باید رفت

فقط بر دیده او دیده باید دوخت.

و پا در ره کشیدیم.

□

یگانه، خیره در خورشید می رفتیم و می رفتیم و می رفتیم...

صدا شلاقی آتش بود برگردۀ مفلوک روح ما فرود آمد:

شما روشندان در محضر خورشید هستید.

به شهر نور می رفتیم

دریغا کور می رفتیم

فروردین ۱۳۷۶

پنجره‌ها

هر پنجره وا می شود سویی
یک پنجره وا می شود از من به سویم
یک پنجره وا می شود از سوی من در من.

هر پنجره وا می شود سمتی
یک پنجره وا می شود در خواب:
پروانه‌های برگها در باد پاییزی،
پرواز می گیرند.

یک پنجره بسته است، تاریک.
یک پنجره باز است، روشن.

هویت

- کدام صخره تاریک و در کجای جهان بودم؟
 که حکم شد بتراشم هویت خود را
 و من به تیشه دست تو خویش را تراشیدم
 بی شدم و به نماز تو ایستادم

- کدام صخره تاریک و در کجای جهانم؟

۷۶/۵/۱۰

پری

در قلعه آینه زندانی ست
 و تلخ می بافد
 زنجیره الماس اشکش را به رویاهای رنگینش

در قلعه آینه زندانی ست
 با ماهی لب تشنه ای که سرخ می رقصد
 در کاسه دست بلورینش

قلب زلالش می تپد از درد
 و قطره الماس مذابی می چکد سرد
 و حلقه حلقه اشک روی اشک می غلظد
 ماهی که می رقصد

□

در قلعه آینه زندانی است
 با ماهی لب تشنه ای که سرخ می رقصد
 در کاسه سرشار از اشکش

تنگ بلور دستها زندان آینه است
 و نبض قلبش در طلسم رقص ماهی
 و رقص ماهی در طلسم قطره های اشک.

۷۶/۱۱/۲۳

[Faint, mostly illegible handwritten text in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

لاله‌ات لال باغ آئینت
 شعله پرپر ز داغ دیرینت
 غنچه خامشت هزار آوا
 بلبل لحظه‌ها به بالینت
 مردم اسفندیار ظلمت بود
 جادوی چشمهای روئینت
 پشت کوه ازل صدا می‌کرد
 زخم فرهاد نام شیرینت
 بر چلیپای گیسوانت صبح
 شب یلدا ستاره آجینت
 پر و بالم به سوی ویرانیت
 آه از آمین مرغ آمینت
 تو و ساز شکسته بغضم
 من و کوک سکوت سنگینت

۶۸/۹/۲۷

ز مهرت مرا شعله ور کن شبی
 بیا و شبی را سحر کن شبی
 به شور کهن پرده را چنگ زن
 و افشای زیر و زبر کن شبی
 دلم خان اول زمینگیر شد
 تهمتن از این تن سفر کن شبی
 شباویز ویرانه حق گفت و خفت
 که ای بخت خفته سحر کن شبی
 خدا را در آئینه آهم مکش
 به خورشید رویت نظر کن شبی

سایه‌ها را شست باران هماهنگی
 خیسیم از عشقی که می‌بارد به بیرنگی
 محو در مه دست در دست فراموشی
 گم شدم در دره‌های تنگ دلتنگی
 تا سواد جاده یک دل راه باید رفت
 تو همین جایی و من دور از تو فرسنگی
 مثل فرسوده چراغی خواب می‌دیدم
 آذرخشان می‌گذشتی از شب سنگی
 رفتی و در سراسری تلخ پیچیده‌ست
 های‌های گریه‌های زهره چنگی
 در هزار و یکشب لالائی‌اش گم شد
 شهرزاد قصه‌های خواب نیرنگی

۴

پلنگ آذرخشی ست جان و تنم
 که در بارش نیزه‌ها روشنم
 دلم رفت و غربت مرا می برد
 به آنجا که تنهاتر از خود منم
 در بسته‌ام را گشاید مگر
 شبی کوبه خویش را می زخم
 گلویم به تیغ تو گل می دهد
 ز خونی که افتاد بر گردنم
 اهورای من آتشی بشکفان
 به تاریک سرمای اهریمنم
 چه بیهوده بودم به دنبال تو
 خدا را چه می خواهی از بودنم
 به مهر آزمودی دلم را شبی
 تراوید آئینه از آهنم

ترا مثل یک قصه باید شنید
 و در خواب شیرین فرهاد دید
 به دنبال تو سالکان طریق
 به دنبال تو جاده با سر دوید
 الا یوسف کاروان غریب
 زلیخای عاشق به چنندت خرید؟
 بیا تا در آغوش هم گم کنیم
 خطی را که در بین «ما» «من» کشید
 تلاطم گرفتست دریای من
 لبانت مگر بر لبانم چکید
 و پایان من بود آغاز تو
 به پایان این راه نتوان رسید
 خوشا بال پروازی اما، ولی
 ز بامت کجا می توانم پرید؟

تو گل دادی و من سیاوش شدم زمانی شهیدم زمانی شهید.

این کتاب در روزهای اخیر در دسترس
 قرار گرفته است و در اختیار شما قرار
 می‌گیرد. امید است که این کتاب
 برای شما مفید و آموزگار باشد.
 در صورت نیاز به کتب دیگر
 می‌توانید با ما تماس بگیرید.
 آدرس: تهران، خیابان ولیعصر، پلاک ۱۰۰
 تلفن: ۰۲۱-۸۸۸۸۸۸۸۸
 وبسایت: www.irebooks.com

ای مثل رویاها مرا با خویش برده
 مادر بزرگ قصه‌های سالخورده
 شاید بسوی تو دری بگشایم از مرگ
 بسیار خود را کشتم اما او نمرده
 اشکی که بی‌رحمانه با من مهربانی
 بغضی که دستانت گلویم را فشرده
 ای بارها با دستمالی آسمانی
 پیشانیم را از تبی خاکی سترده
 پاروزنان در امتداد خویش رفتم
 زورق به دریا‌های بی‌ساحل سپرده
 در آفتاب تو یخ من آب می‌شد
 تبخیر می‌گردید رویایی فسرده

اگر چه از تو دورم هزار سال نوری
 ستاره تر نشستم در آتش صبوری
 بدون تو نه راهی، بهانه‌ای نه آهی
 بدون تو نه شعری نه شعله‌ای نه شوری
 به یادگار کندی به لوح سینه من
 عبارت عجیبی زد درد و داغ و دوری
 به سبک آفرینش رقم زدی بهشتی
 که بر درخت سیبش جوانه زد غروری
 نصیبه ام هیوطی، کویر کور و سوتی
 چرا به سرنوشتم نمی‌کنی مروری؟
 و سنگ آسمان را نهاده‌ای سر من
 چه پر شکوه کاری چه با شکوه گوری

همیشه شیوه دلبرگزینیات زیباست
 سر بریده یحیی به سینیات زیباست*
 به عصر مرده ما ای مسیح من رجعت
 ز نردبام صلیب زمینیات زیباست
 ترا شکستن تندیس اشک مغرورم
 مرا پرستش چشمان چینیات زیباست
 نشسته ایم چو پروانه ها به خودسوزی
 فروغ شمع تو در شب نشینیات زیباست
 رم شکار تو تصویر جادوانه ما
 پلنگ واره هجوم کمینیات زیباست
 در این خزان که به تاراج می بری عمرم
 بهار زندگی ام یاسمینیات زیباست

*. مصراعى از يك غزل حسين منزوى كه اين غزل به وزن و ردیف آن آمد.

به هم دوانده سپید و سیاه و سرخ و زرد
 به مرگ رنگ که نقش آفرینیات زیباست
 بیا دوگمشده ام - آهوان چشمت را -
 به من نمای که آینه بینیات زیباست

[Faint handwritten text in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

۹

چون رد پا بر جاده تقدیر بودیم
 زنجیر در زنجیر در زنجیر بودیم
 هم بندها رویای صادق دیده بودند
 یوسف معبر بود و ما تعبیر بودیم
 نه جام سلطانی نه حتی یک طبق نان
 با مرگ و آزادی خود درگیر بودیم
 گاهی به تشییع قلوب خویش رفتیم
 تابوت خود را گاه در تعمیر بودیم
 بر نطح جلاد آن دهان خشک می گفت:
 یا بسته یا همصحبت شمشیر بودیم
 این واژه‌های لال هم کاری نکردند
 یک عمر پشت پرده تفسیر بودیم.

اشک من رهگذر جوی تو بود
 برکه آئینه آهوی تو بود
 از دلایزترین مست شدم
 وزش پیچک گیسوی تو بود

□

تو به دنبال مگر من بودی
 من به دنبال مگر «او»ی تو بود
 تو تقاضای مگر من بودی
 من تمنای مگر روی تو بود

□

چه کسی بر در قلبم می زد
 همه گفتند که کوکوی تو بود
 به کجا می برد این راه مرا
 به همانجا که رد بوی تو بود

من شباهنگ شب یلدایت
 بودم اما همه سوسوی تو بود
 در من انگار صدائیت شگفت
 هوی من همه هوهوی تو بود

[Faint handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

www.irebooks.com

کتابخانه امید ایران

ویران مکن مرا و عمارت مکن مرا
 گنجم مده به شیوه و غارت مکن مرا
 عربان صد عبارت بی پرده ام مخواه
 پنهان رازناک اشارت مکن مرا
 انذار عاد و بیم ثمودم چو میدهمی
 عیسای مهر و سرو بشارت مکن مرا
 خونم بریختی ز جفا از ره وفا
 بر خاک من میا و زیارت مکن مرا
 گرگ برادران اگرم پیرهن درید
 جنس شکست مصر تجارت مکن مرا

برگردنم زنجیر آتش را نیفکندی
 از تاب و تب این کوه سرکش را نیفکندی
 هر چند رقصانندی به عصیان اشتر مست
 از گرده اش بار نوازش را نیفکندی
 پر شد ز استغنائی مهرت جان تاریکان
 در آینه تصویر خواهش را نیفکندی
 از شور آدم تا به تارش نغمه ها بندی
 از دست چنگ آفرینش را نیفکندی
 از شانتهایش، تارهایی را دری باشی
 بال و پر سبز نیایش را نیفکندی
 ای جوشش همواره در ما تاب و نایاب
 در چشمه هامان آب کاهش را نیفکندی.

آفتاب از باغ ماهت می توان چیدن
 صبحدم را از نگاهت می توان چیدن
 تا بیفشانم ستاره بر سر بختم
 کهکشانش از خاک راهت می توان چیدن
 نرگست تا برگ مهری را بیار آرد
 بوسه از چشم سیاهت می توان چیدن
 میوه جادوی آن عطر بهشتی را
 از نسیم گاهگاهت می توان چیدن
 ای بهانه ای درخت ریشه در ممنوع
 معرفت را از گناهت می توان چیدن
 خوشه خوشه مهر ای تابان تر از هستی
 از سر انگشت گیاهت می توان چیدن

۱۴

من که هر دم آذرخشانی میان سینه دارم
 درشگفتم از چه خاکستر نمی‌گردد چنارم
 لحظه‌ای تاریک و اهریمن، زمانی نور و آتش
 شاهد تنهای میدان کدامین گیر و دارم؟
 ابر اندوه شمایم گر به خود می‌پیچم از درد
 نعره بغضی رهایم ازدهایی سوگوارم
 فرصت سبز فراغت را بجز آتش نشینی
 کس تواند آرمیدن زیر چتر سایه‌سارم؟
 روح طوفان می‌کند تسخیر صحرای وجودم
 سربه روی شانه تنهائیم تا می‌گذارم
 ماه را هم گر ببلعد در خودش مد جنونم
 باز له له می‌زند از تشنگی دریای هارم
 سایه‌ام آن نیمه تاریک را یاری نکردی
 تا برانگیزم غبارش یا برانگیزد غبارم

از نمک شوری به پاکن روی زخم ژرف روحم
 از ستاره مرهمی نه روی داغ انتظارم
 یال خونینش پریشان می‌وزد در خاطر باد
 روی دوش جاده افتاده‌ست اسب بی‌سوارم

۱۵۱

[Faint handwritten text in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

۱۵

قصه زنجیرها مان قصه گیسوی لیلا نیست
 شهرزادی روزپرور در هزار و یکشب ما نیست
 چون اناری در دلم چیزی شبیه شوق می ترکد
 فکر کردم میوه باغ بلور توست اما نیست
 جلجتا در جلجتا انبوهی شوم یهودا هست
 تا چلیپا در چلیپا فرّه پاک مسیحا نیست
 در گریبانم خروسی شعله‌ور می خواند اما آه
 در خیال هیچکس سودای بیداری فردا نیست
 عاشقی را در سرابستان کام و آرزو کشتند
 آذرخشان خون مجنون در رگ طوفان صحرا نیست
 نه دلی آتش نشین و نه سری آذریشان دارید
 با شمایان ای عقیمان مخنث مرد آیا نیست؟
 سایه سبز رسولان بر زمین دیگر نمی افتد
 روی قریه بارش شلاق غیرت نیز حتی نیست.

۱۶

می زند شتک به روی تیغ آفتاب
 خونم امتزاج گرگ و آتش و عقاب
 باز دشنه‌ای نشسته بر گلو به نحر
 باز تشنه‌ای شکسته بر لب سراب
 روی آسمان کی بود سیلی هلاک
 گوی تفتت زمین خراب اضطراب
 باد صیحه می زند که ابر ابر ابر
 خاک ناله می کند که آب آب آب
 برچکاد خویش نعره می زنم که نه نه
 نه نه جز صدای نه نمی رسد جواب
 درد انتظار کوه پاره پاره من
 اژدهای خسته آه و آهن مذاب
 پشت سر هجوم سایه‌های هولناک
 پیش رو کویر غربت و غروب آفتاب

برگ سبزی به آستان مولای عربیان امام علی (ع)

تا پانهاد سایه سبزت بر آفتاب
 بر عرش کبریای خدا زد سر آفتاب
 از عکس ماه توست که می جوشد این چنین
 از ژرفنای آینه کوثر آفتاب
 از مشرق نگاه تو مبعوث می شود
 بر خفتگان شب زده پیغمبر آفتاب
 بر شانهای که دست خدا بوسه می نهد
 پای عروج زد الله اکبر آفتاب
 والشمس و الضحی که تویی نور نور نور
 واللیل والقمر که تویی برتر آفتاب
 ای راز سر به مهر خدا در مفاک خاک
 وی فر آسمان ولایت بر آفتاب
 از شرم قله های جلیل غم شما

او اتفاق عجیبی است در من
 مانند آئینه در متن آهن
 و او می‌کند روی ابعاد تاریک
 یک پنجره رو به آفاق روشن
 چون ماه لرز نگاه منیره
 در چاه تاریک تردید بیژن
 چون حس پرواز گنجشک نوپر
 چون حس پرتاب سنگ از فلاخن
 در آفتاب حضورش شگفتا
 از شوق شد قطره اشکی یخ تن
 و امانده در ترجمان زلالش
 این واژه لال، این حرف الکن
 گل کردن ارغوان در شب برف
 او اتفاق عجیبی است در من

۷۶/۸/۳۰